

Cílem této práce je popsat a vysvětlit vliv starší indické epické tvorby¹ na javánskou a malajskou literaturu v kontextu indického kulturního vlivu na celou oblast jihovýchodní Asie. Pokusím se poukázat na zásadní skutečnost indického vlivu na literární tvorbu této oblasti, kterou je výrazná heterogenita indických zdrojů a tendence javánských a malajských tvůrců k jejich syntéze.² Žádné literární dílo, které je napsáno starou javánštinou nebo klasickou malajštinou³ není překladem indického díla, ale vždy je indickou literaturou velmi silně ovlivněno. V případě některých nejstarších textů můžeme hovořit o adaptacích. Časový rámec této studie je vymezen předislámským obdobím, které v jihovýchodoasijské oblasti končí v 15. století. Spodní chronologická hranice je pak vymezena 9. stoletím, kdy vzniká první dosud známé literární dílo, psané domácím jazykem, a to starojavánská Rámájana. Javánská a malajská literatura, kterými bych se chtěl v této práci podrobněji zabývat, reprezentují hodnotnou součást těchto dvou velkých kultur inda-malajské oblasti jihovýchodní Asie. Ač obě dvě národní literatury prošly specifickým vývojem, mají řadu společných rysů a vývojových tendencí. Jejich společným dědictvím je i hluboké ovlivnění indickou kulturou, týkající se mnoha aspektů literární tvorby, a to jazyka, volené tematiky a formy. Hlavním cílem této práce je porovnání vlivu indické epické tvorby na starou literaturu obou těchto oblastí a vysledování ploch a míst, kde se naopak indický vliv na tyto dvě literatury ubíral jinými směry a pokusit se následně tyto rozdíly vysvětlit. Stranou mé pozornosti zůstala veškerá pozdněstředověká, tzv. kidungová literatura.⁴ Jako kidungová literatura se označuje původní javánská poezie, která je psána v javánské časomíře. Tato forma časomíry se nazývá mačapat.